

τῶν πόνυ διαπρεψάντων ἐπὶ λόγοις. Ἐβίω δὲ περὶ τὰ ἐβδομήκοντα ἔτη. Καὶ κατὰ μὲν τὸ σῶμα ἦν ἀντικρυς ἤρωσ· κατὰ δὲ τὴν ψυχὴν ἐπιεικής, θεοσεβής, πρᾶος, γενναῖος, μεγαλόψυχος, ἀνδρείος, ἀγγέλινος πάνυ“.

σελ. 151. Δὲν ἀριθμεῖται μετὰ τῶν συγγραμμάτων Παχωμίου τοῦ Ῥουσάνου τὸ ἐξῆς. „Πῶς δεῖ ἀπαντᾶν τοῖς λέγουσιν, οὐδὲν συντελεῖν πρὸς κατάληψιν τῆς θείας Γραφῆς τὴν ἔντεχον λέξιν τε καὶ σύνθεσιν· καὶ εἴ ἐστὶν ἄλλως γράφειν ἢ οὐ“.

Τὸ δὲ πόνημα αὐτοῦ Περὶ ἀγιοκατηγόρων καὶ κατὰ Μαρτίνου Λουθήρου ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ αἰοιδίμου Κωνσταντίνου Οἰκονόμου ἐν τέλει τοῦ Σιωνίτου προσκυνητοῦ. Ἐν Ἀθήναις 1850.

σελ. 178. Ἡ ὑπὸ τοῦ Σόφριανοῦ μετάφρασις τοῦ περὶ ψυχῆς πονήματος τοῦ Ἀριστοτέλους οὔτε ἐν Λειψία ἐξεδόθη, ὡς ὁ Κυρ. Σάθας λέγει, οὔτε ἐν ἔτει 1569, ἀλλ’ ἐν Βενετία τῷ 1574. Ἰδοὺ ἡ ἐπιγραφή. Aristotelis de anima libri tres a Mich. Sophiano in lat. transl. cum commentariis Averrois. Venetiis, 1574. εἰς 4ον.

σελ. 181. Βιογραφῶν τὸν Σκορδύλιον λέγει ὅτι κατήγετο „ἐκ Κύδωνος τῆς Κρήτης“. Ἡ πόλις αὕτη δὲν ὠνομάζετο Κύδων, ἀλλὰ Κυδωνία. Καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη τῆς βίβλου οὕτω γράφει Κύδων ἀντὶ Κυδωνία. Τὸ ὑπὸ τοῦ Λαμίου ἐν Deliciae Eruditorum Tom. 4. σελ. 72 ἀνωνόμως ἐκδοθὲν σύγγραμμα ἀνευδοιάστως ἀνήκει Ζαχαρία τῷ Σκορδουλίῳ. Ἐν χειρογράφῳ τῆς Βιέννης τὸ πόνημα ἐπιγράφεται „Ἐρωτήσεις δώδεκα τοῦ αἰδεσιμωτάτου Καρδινάλιου τῆς Λορίνης Κυροῦ Κλαυδίου τῆς Γουΐτης, καὶ ἀνταποκρίσεις πρὸς ταύτας Ζαχαρίου ἱερέως τοῦ Κρητός“. Ἐν τῷ ὑπ’ ἀριθμὸν 5643 χειρογράφῳ τῆς Ἀρλεϊανῆς βιβλιοθήκης ὑπάρχει „Ζαχαρίου Μαραφαρᾶ πρεσβυτέρου ἐρμηνεία εἰς τὸ Κρητες ἀεὶ ψεῦσαι.

σελ. 190. Τοῦ Δανιὴλ Φουρλάνου τὸ ὑπόμνημα εἰς τὸ σύγγραμμα τοῦ Ἀριστοτέλους περὶ ζώων μορίων δὲν ἐγράφη

